

FÅ SÅ LUKKET DET HUL I LOVGIVNINGEN, KÆRE POLITIKERE

I maj 1999 blev jeg ramt af en blodprop i hjernen. Jeg overlevede, men med et liv og en fremtid som invalid. Men det er ikke dette liv og denne fremtid, jeg vil beskæftige mig med i dette indlæg. Det er derimod det forunderlige, at jeg seks år senere pludselig ophørte med at være invalid. Nemlig i det øjeblik, hvor jeg fyldte 67 år. Da blev jeg med et snuptag rask og overgik til "kun" at være pensionist. En skæbne, jeg naturligvis ikke er ene om, men som jeg deler med alle andre invalide, der bliver berettiget til folkepension.

Nu spørger min læser naturligvis, hvordan det kan hænge sammen. Er der tale om forunderlige former for håndspålæggelse, for magi eller hvad? Det er – desværre - også kun i teorien, at man pludselig ophører med at være invalid. Problemet er, at den til grund liggende lovgivning på dette punkt har et enormt hul.

Derfor handler dette indlæg ikke primært om mig. Men især om de tusinder, der er langt hårdere ramt end mig – af voldsomt invaliderende sygdomme, af ulykker eller hvad ved jeg. Pludselig fra det øjeblik, hvor de opnår ret til folkepension, bortfalder alle de tillæg og andre særrettigheder, som de havde før. Som om de særlige behov, der fulgte med deres handicap, forsvandt i og med, at de blev folkepensionister. Derfor dette opråb til vore kære og så omsorgsfulde politikere: Se så at få lukket dette hul!

Thomas Petersen
Pensionist
Bøgebakken 69, Stevnstrup
8870 Langå